

Příběh paní Renaty Pavelkové (scénář k rozhlasové reportáži)

Paní Pavelková se narodila krátce před začátkem druhé světové války v Praze na Pankráci. Maminka byla v domácnosti, tatínek pracoval jako zubní technik. Svoje dětství vnímala jako velmi šťastné. To se však jednoho dne velice rychle změnilo.

„Těsně před tím koncentrákem někdo zazvonil a přišli dva údajně gestapáci do bytu. A my jdeme na kontrolu nebo něco. My jsme měli pokoj, kuchyň, přišli do té předsíně, a teď bude prohlídka. A pamatuju si, že prostě chtěli fotoaparát. Mamka říkala, ne to Vám nedám, to je můj, to není manžela. A co chtěli na tátovi nevím, najednou táta prostě dostal facku od těch esesáků.“

Maminka paní Pavelkové byla česká křesťanka a tatínek Žid. Podle tehdejších platných zákonů byly děti pocházející z tohoto manželství považovány za Židy. V únoru roku 1945 byla sedmiletá Renata společně s tatínkem deportována do Terezína.

„Já si akorát pamatuju, že jsme odcházeli zřejmě večer, když nás ten dům vybavil, ponožky, rukavice, ten dal to, ten dal ono. Měla jsem batůžek na zádech se jménem Renate Götz. Dodneška cejtím v ruce, v levý ruce, stisk té tátovy ruky, jak jsem šla, byla jsem blažená, že jdeme na vejlet. Já jsem nevěděla co, protože tenkrát se zase tak moc těm dětem neříkalo.“

I přes všechny strastiplné zážitky, si však paní Pavelková z Terezína pamatuje i několik humornějších okamžiků.

„Zřejmě nás taky prohlíželi, nebo co, že nám vyčesávali vši, a to mám před očima bílý prostěradlo, který bylo úplně černý téma vyčesanýma všima, a mě oslavovali, já jsem jich měla málo, pár jenom, tak já jsem byla hvězda.“

V Terezíně strávila paní Pavelková 3 měsíce. 5. května 1945 byla odtamtud doslova ukradena svými prarodiči. Tatínek se domů bohužel už nevrátil.

„Já jsem viděla, že máma hrozně brečí a prostě takovej divnej, ona se zřejmě dozvěděla, že táta není, a já pořád co je? Co se? Renuško, tatínek už není.“

Po návratu z Terezína paní Pavelková prožívala znovu smutné období, nejenom z důvodu tatínkovy smrti. Musela se také vypořádat s poválečným pohledem na Židy.

„S tím souviselo i sebevědomí, nikdy jsem neměla moc sebevědomí, protože vždycky já bych chtěla někam jít, já nevím, do cirkusu nebo do parku – to nesmíme, tam my nesmíme. Furt já jsem měla nějaký zákazy, já taky s tou židovskou hvězdou. No a pak, když jsem se vrátila, v ulici holky – s tou si nehrajte, to je židovka. Pak jsem přišla do práce tady, do tanečních, já jsem měla hadříčky, no to já bych nenosila, to bylo ve škole. No a pak jsem přišla do práce a tam zase kolegyně taky – pan vedoucí říkal, že si tě tam měl ten Hitler nechat.“

Po vystudování zdravotnické školy pracovala paní Pavelková čtyřicet let jako zubní laborantka. Když se jejich děti osamostatnily, manželé Pavelkovi se rozhodli prozkoumat svět a procestovali mnohá zajímavá místa jako Irán, Spojené arabské emiráty nebo Cejlon. I přes zkušenosti, které paní Pavelkovou během života provázely, neztratila pozitivní myšlení a chuť do života.

Vypracovali: Elin Černochová, Kristýna Sechterová, Denisa Vránková a Antonín Whelan

Třída: 9. A (školní rok 2016/2017)

Škola: Základní škola a Mateřská škola J. A. Komenského

Adresa školy: U Dělnického cvičiště 1, 169 00 Praha 6 – Břevnov